

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263070048.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

At deraf korter tiid en kraftig Saft udflyder,
Som du til Lefveren ved Middel-Aaren sender,
I nærings meening slig, hun den til Blood forvender,
Oc gifver det igien naar Saften ny sig yder,
At samme færske-blood til alle Lemmer flyder,
Ved Aaregange krum: Som Kilderne Vand-riige,
Op-hvellende med Mact, fordeelt' i mange Diige,
Befucter Hafven grøn, forqvægner ymper alle,
At ingen træer dør ud, oc for Vand-mangel falde.
Her ved det Vand-drag klart udspringer Rooser skønne,
Den skarpe Munke-urt hos Qvæ-træet staaer det grønne,
Cypris, Lavendel blaa, de Mor-bær liiflig-suure,
Den fructbar Viinstok her; der Rosmarin hin puure;
Her voxer Fiigen søød, der Brynden *Abrod* fucter,
Her beeske Malurt graa, der sødist Balsam lucter:
Saa oc det ferske Blood fra Lefvrens Kilde flyder,
I mangel Aare-bek sig daglig kraftig yder:
Det strecker Seener ud, til Been det sig forhaarer;
Nu Kiød forandris til, det samme Blood i Aarer,
Det her marf-mager er, oc der ved Lefver-becke,
En Huund forskaffer hviid: Ej vilde lenge recke
Vor Lefnits Silke-traa, Liifs-planten snart blef øde,
Om vor Køgmester' ej beskickedede slig Føde.
Dog, som vel ofte skeer, at Glasse-hjelm hin puure,
I *distillats* forfyldt, i Ild hin ofver-stoore,
Kand spring' oc spildis bort med al sin Oli komme:
Saa oc Bryst-panden heed med Lefver, Systren fromme,
Kand vel forstoppis saa, at half-raa Spiisen ydis,
Oc derfor icke kand til fuld-got Blood udbrydis.
Hvorfor er tiid mand ej sit Køken saa formeerer
At det for vel forseet med *Feber* os fortærer.
Hvad vil jeg ydermeer, mig med de ting bemøje,
Der mig forborgen' er oc Gud mig tog fra Øje,
Jeg ej forstycke vil, jeg vil ej *antomere*
Det lille Verdens Huus, som Gud self lood staffere,